

ENKNATGROUP

Luke Thomas Dunne
Ida Hellsten
Bence Mezei

What Happens When You Touch It
Kaj se zgodi, ko se dotakneš

DIPTIH

DVE PREDSTAVI

EN VEČER

Ana Štefanec
Tamás Tuza

What Remains
Kar ostane

ŠPANSKI
BORCI

En večer, dve predstavi članov mednarodnega plesnega ansambla EnKnapGroup, ki prepletata različne medije in discipline! Člani skupine, ki so na domačem odru v Španskih borcih in v produkciji Zavoda EN-KNAP (v različnih zasedbah) doslej predstavili že več avtorskih projektov, so tokrat ustvarjali v tandemu in trojcu (Tuza, Štefanec / Hellsten, Dunne in Mezei).

Tesno ustvarjalno sodelovanje plesalcev EnKnapGroup z vizualnimi ustvarjalci – študenti Akademije za vizualne umetnosti AVA – je porodilo vizualno in scensko kompleksni predstavi. Gib je spojen z vizualnimi elementi (film/video, scenografija), besedilom in avtorsko glasbo.

Čeprav sta se avtorski tandem in trojec na ustvarjalno popotovanje odpravila ločeno, pa ju je naključje prineslo na sorodna vsebinska izhodišča: obe predstavi raziskujeta polji podzavesti in domišljije: realnosti, sanj, spominov in fantazij ter neuresničenih želja, skrite agresije, žareče lepote, obsesij, najslabših možnosti in nadčloveških sposobnosti.

Sodelovanje s študenti Akademije za vizualne umetnosti AVA poteka v okviru multidisciplinarne platforme v razvoju, ki je svoj dom dobila v Centru kulture Španski borci. Platforma, v kateri poleg akademije AVA sodeluje tudi Visoka šola za umetnost Univerze v Novi Gorici, omogoča in spodbuja sodelovanje med ustvarjalci v umetnosti, študenti umetniških akademij in izkušenimi mentorji ter mladim ustvarjalcem pomaga premostiti vrzel pri vstopanju v svet realne produkcije.

Ana Štefanec, Tamás Tuza

Kar ostane What Remains

*s polomljenimi krili vztrajamo pod sivim nebom
na tla padajo umazana peresa
in zbudimo se v črno-belem svetu
še vedno razboleni od zmedene blaženosti čustev
epizodni liki so preigravali glavne vloge
v tem velikem skupnem filmu
ki mu bomo vsi priča
če za vselej izginemo iz časa
toda dotlej stopamo po monotoni neuporabnosti
drug drugega teptamo v blato
da bi razumeli
da ni konca
(Lumma Sz)*

What Remains (Kar ostane) je interdisciplinarna multimedijska predstava, ki združuje gib, film, glasbo in literaturo. Svoja temeljna konceptualna izhodišča išče v romanu Življenje pred seboj pisatelja Romaina Garyja (knjigo je izdal pod psevdonimom Emile Ajar), a ne stremi k neposredni adaptaciji, temveč si znotraj različnih medijev prizadeva delovati romanu komplementarno, kot dodatek, kot izmišljeno poglavje. Zgodba, ki jo gradita film in doganje na odru, nam tako naslika preplet realnosti, sanj, spominov in fantazij, skozi slednje pa izrisuje neizbežno povezane obrise groze in lepote obenem.

Koncept in izvedba: Ana Štefanec, Tamás Tuza

Ekipa pri filmu:

Režija: Matevž Jerman

Fotografija: Matevž Jerman, Borut 'Bučo' Bučinel, Tamás Tuza

Snemalec: Borut 'Bučo' Bučinel

Koncept scenarija: Matevž Jerman, Ana Štefanec, Tamás Tuza

Scenarij: Matevž Jerman

Nastopajo: Ana Štefanec, Tamás Tuza, Milaj Isildur, Riba 5, Riba 16

Pripovedovalec: Lumma Sz

Avtorska glasba: Luka Ipavec

Oblikovanje zvoka: Luka Ipavec

Montaža videa: Matevž Jerman

Kolorist: Tamás Tuza

Tehnična podpora (video): Luka Curk, Gal Škrjanec Skaberne

Oblikovanje svetlobe: Borut 'Bučo' Bučinel, Hotimir Knific

Oblikovanje scenografije: Sanja Vatič (AVA)

Asistenta scenografije: Kristina Mehle (AVA), Hotimir Knific

Oblikovanje kostumov: Ana Štefanec, Tamás Tuza, Julija Travančič

Izvršna producentka (filma): Julija Travančič

Ekipa pri predstavi:

Scenografija: Ana Štefanec, Tamás Tuza

Tehnična izvedba – luč: Hotimir Knific

Tehnična izvedba – zvok in video: Omar Ismail

Tehnična podpora: Luka Curk (vodja tehnične ekipe), Leon Curk,

Gal Škrjanec Skaberne

Izvršna producentka (predstave): Tanja Skok

Posebne zahvale: Blaž Bačar, Kaja Bohorč, Nina Ferkolj, Gledališče Glej, Liza Marija Grašič, Grega Mohorčič, Nebotičnik, Martin Podrzavnik, Rekreatijsko Društvo Mostec, Pepi Peter Sekulich, Boris Thaler, Tukano ZOO & Vrt Ljubljana BTC, Aleksij Vukelič, Miha Zupan

Fotografija: Nina Ferkolj

Ida Hellsten, Luke Thomas Dunne, Bence Mezei

Kaj se zgodi, ko se dotakneš What Happens When You Touch It

»Nenadome je sonce tako močno zažarelo, da so žarki pretrgali oblake, razklali zemljo in mi prebili obraz, tako da je v glavi nastala velika luknja. Nobene bolečine nisem čutil in dejansko sem se lahko dotaknil žarka. Izpulil sem si ga iz glave in postal je laserski meč!«

Predstava se odvija med telesnim in miselnim ter se premika iz racionalnega, linearnega, logičnega sveta v svet imaginacije. Gre za igro nemogočih dogodkov in izkrivljene resničnosti, ki je napolnjena z osebno in kolektivno zavestjo ter podzavestjo. Oder se spremeni v razčlenjena vrata v nek drug svet. Komuniciramo s svojimi mislimi, idejami in željami, s svojim nesmislom, nelogičnimi zgodbami, absurdnostjo, ki nas ohranja pri zdravi pameti, neuresničenimi željami, skrito agresijo, žarečo lepoto, nagnusnimi podrobnostmi in bizarnimi povezavami, obsesijami, najslabšimi možnostmi in nadčloveškimi sposobnostmi. Dobrodošli na igrišču misli. Kako so videti skozi vaše oči?

Koncept, koreografija in ples: Ida Hellsten, Luke Thomas Dunne, Bence Mezei

Oblikovanje svetlobe: Leon Curk

Izvirna glasba: Jérôme Li-Thiao-Té

Oblikovanje scenografije: Zala Kobe, Živa Petrič (Akademija za vizualne umetnosti – AVA)

Tehnična izvedba: tehnična ekipa Španskih borcev (Luka Curk (vodja tehnične ekipe), Leon Curk, Omar Ismail, Hotimir Knific, Gal Škrjanec Skaberne)

Izvršna producentka: Tanja Skok

V sodelovanju: AVA - Akademija za vizualne umetnosti

Zahvale: Luka Curk, Eric Dean Scott, Endre Mezei, Tanja Skok, Jaka Šimenc, Katarina Škaper, Ana Štefanec, Goran Pakozdi, Martin Podrzavnik, Julija Travančič, Marija Zidar

Fotografija: Živa Petrič

Kar ostane What Remains

Po dolgem nezadovoljstvu je naš stari oče obtičal v neki bolnišnici. Tam je večino svojega časa preživel v tistem stanju zamaknjenosti. Sestre so poročale, da mu je od časa do časa iz ust zlezla muha in letela po sobi. V teh trenutkih so hiteli zapirati vsa okna, zdravnik pa jim je zabičal, naj starca ne premikajo, da bo duša lahko našla pot nazaj.

–

Vsakič, ko sem ga obiskal, je bil preveč omamljen, da bi se česarkoli zavedal, a to pravzaprav niti ni bilo pomembno. V času njegovega življenja so bili moji zgodnji obiski tako ali tako precej podobni zadnjim. Ponavadi me je tiho in odsotno pozdravil, ter se znova zatopil v svoj zguljeni izvod priročnika *Flora und Fauna in den Alpen*. Ko sem odšel, me je komaj opazil.

–

V svoji bolniški postelji je bil videti tako zelo krhek in bilo je, kakor da mu život namesto kože prekriva tanek papir. Tako sem nekega večera bdel nad njim in ko sem imel vsega dovolj in sem ravno kanil oditi, me je sunkovito zagrabil za roko. »Ne pusti me samega,« je zahropel s steklenimi očmi, ki so zrle nekam pod strop in v katerih se je zrcalila nepojmljiva groza.

–

Ena. Dve. Tri ... Ena. Dve. Tri. Štiri. Pet. Šest. Sedem. Osem. Devet. Deset. Enajst.

–

Sanjaje sta se pogrešala in zgrešila. Ko jo je iskal v svojih sanjah, je ona iskala polje deteljic. In ko ga je začela iskati ona, se je ponavadi že zdavnaj zbudil. Ni si namreč drznil sanjati tako lepih krajev, vedoč, da neskončno lepoto omejuje le človeška domišljija.

–

Ali je možno živeti brez ljubezni, se je spraševala, odločena, da ne bo vedela kaj narediti, vsaj dokler ne pride do dna temu vprašanju. Zdaj se je zavedala, da bi ga bržkone morala balzamirati in zapreti v ličen sarkofag takoj, ko ga je spoznala.

Ko sta bila oba še čista, lepa in nova. In zdaj ga ni več.

Ko je bil nazadnje tu, je ubil pajka. Ona se jih je strašansko bala, a je v tem strahu znala najti tudi nekakšno strast. Šlo je namreč za majhen, vsakdanji strah, ki je imel svojo obliko, prisotnost, dušo, svojih osem nog in svojih osem oči. Dalo se ga je definirati, o njem govoriti, se zgražati nad njim in ga potem pomendrati s copato ali pobrizgati z insekticidom. In ko so se pajki zvijali v smrtnih krčih, je bil zmagoslaven, priročen, prvobiten.

Razkrival ji je razdalje. In ona mu je razkrivala pomen globine. Peljal jo je na svoj dom ob morju in bilo je dobro. Ona ga je peljala v svoj domači kraj na hribih in takrat je za božič snežilo. Potovala sta daleč in stran, a se vsakič znova vrnila.

Sneg bo pojedel vse, mu je govorila. Sneg vedno tako lep in čist in nov in ko bo prišel, bo pojedel pajke, trohno in blato. Sneg ne rabi izgovorov in redko mu kdo to zameri. Takšen pač sneg je, pride in poje vse.

Na začetku ji je še oporekal, da sneg ni rešitev. Ker se slej ko prej stopi in potem razkrije vse blato in vse kosti. »Pšššt, to je druga zgodba, o pomladi govoriš,« je rekla in mu položila prst na usta. »In to so reči, ki hranijo pomlad.«

Zalotil se je pri razmišljanju o tem, da bi ga ona gotovo pojedla, če bi obtičala v snegu. Kot so se pojedli tisti urugvajski ragbijaši v Andih. Le bi to najbrž naredila bolj pragmatično in brez odlašanja.

Njegove navade, ki so se ji sprva zdele celo prisrčne, je sedaj do obisti prezirala. Jutranja rutina, ko ni mogel srebrati kakava, ne da bi jo hkrati božal po laseh, je postala neznosna. In njen veliki otrok je bil na kakav popolnoma mahnjnjen. Za nameček pa se mu je vse skupaj zdelo blazno simpatično.

Vsi ti pogovori, misli, sprehodi, poti, objemi, vse pesmi, noči, mestne luči in vse tiste reči, ki jih nikoli ni bilo in zmeraj bodo. Imela sta vse in obenem ničesar.

Škrebiranje dežja na železniški postaji na Poljskem v štiridesetih. In to so ti dnevi, prijatelj moj. Amsterdam. Wimbledon. Pariz. Budimpešta. Andaluzija. V Milanu raznese bombo in so *anni di piombo*. In vse to so ti dnevi.

Veliko slabše je bilo, ko jo je v poznih in temnih decembrnih popadel neznosni strah, ki ga ni znala opisati. Globoki strah onkraj zmožnosti ubeseditve. Tedaj ga je klicala, trepetala, mu odsotno šepetala. Segala po njem, stisnjena v kot. Tedaj se je bala, da izgublja razum in v teh trenutkih se je strah začel polasčati tudi njega.

Priznaval je obstoj te velike nesmiselne praznine, a je kljub temu še zmeraj stal na robu brezna, medtem ko so njeni klici prihajali globoko iz teme.

Tolažil se je, da je strah predpogoj za pogum, a vseeno ni vedel, kaj narediti. Želel bi si jo prižeti k sebi, a poti do nje ni našel. Bil je, kakor da bi ta strah v trenutku požgal vse mostove med njima, in tako sta se z vsakim razočaranjem vse bolj oddaljevala, mostove pa je bilo vse težje obnavljati. Kakor pride, tako gre. Zopet se je zaljubil preprosto zato, ker je igral zaljubljenca. Ljubezen je najbolj prisotna, ko je ni, veste.

Ena. Dve. Tri... Ena. Dve. Tri. Štiri. Pet. Šest. Sedem. Osem. Devet. Deset.

–

Zgodba se prelomi in zabriše se logika. Da, oditi, nemara celo umreti, vse to bi bila sila imenitna pustolovščina. Toda slovo pomeni odhod, odhod pa pozabo. Zato raje lebdimo.

–

Zmagoslavno vstati. Odjahati v bitko. Slišati bojno pesem. Popolnoma absurdno. In kar ostane, je vztrajanje in vnovičen zdrš v sanje. Brez odlašanja. Ni konca in vse to so ti dnevi, prijatelji moji, in vse to so ti dnevi, prijatelji.

Kaj se zgodi, ko se dotakneš What Happens When You Touch It

LUKE

Stojim pred lesenimi vrati z zlato kljuko. Odprem jih in na drugi strani je puščava. Med hojo čutim pesek med prsti, zapustim svoje telo in se gledam od zgoraj. Popolnoma gol sem. Moja koža je videti skoraj naoljena, vendar je to pot, pot drsi po mojem telesu in se mi pod stopali nabira v lužico. Mrzlo je. Začnem se dvigovati iz lužice, dvigovati s tal, kot bi lebdel, in medtem ko se dvigujem, se tekočina pod mano prilepi na moje podplate kot sluz, ki nato odpade nazaj v lužo, zaradi česar se naredijo valovi, kot živo srebro. Nato se luža živega srebra dvigne in lebdi pred mojim obrazom, in ko se je dotaknem, se spremeni v ogledalo. Za trenutek se pogledam in ko nos približam svojemu odsevu, z glavo prebijem ogledalo, ki ga potem lahko potegnem čezse in dol po telesu kot obroč hula hop, najdem se na drugi strani, stojim na vrhu zelo visoke zgradbe, čisto na robu. Nato moja kolena postanejo želatinasta in začnem padati proti tlom, vse hitreje in hitreje, ulica je vse bliže in bliže, nato pa se sredi padanja naenkrat vse ustavi v zraku. Pod sabo vidim neko škatlo, gre za avtobusno postajo, ki pa je videti kot škatlica cigaret, zato sežem dol in jo odprem, iz nje v vse smeri odletijo cigareti in tudi jaz lahko letim. Poletim proti pločniku in z velikim hrupom pristanem na njem. Vse naokrog vibrira, drobne vibracije so to, kot mravlje, kot tisoči drobnih mravelj, ki se kot bolezen razširijo vse naokoli, zlezejo mi pod nohte na nogah, pod kožo, kot nekakšen temačni notranji ovoj, zaradi katerega se moje telo zdi umetno, kot lutkino, kot telo lutk, ki jih uporabljajo pri testih avtomobilskih trkov, prečkam cesto in vame se zaleti avto. Moje telo se ob udarcu nekako odpne, glava trešči ob tla, avto me vleče pod sabo, glavo mi vklešči med avto in cesto, obraz mi razmaže po asfaltu kot voščenko, vsepovsod je kri, ne morem dihati, ker sem brez obraza, in vse to se zgodi v trenutku, kot film, ko ga predvajaš v hitrem posnetku ...

V nekem prostoru sem bil, okrog mene je bilo vse črno, kot v breznu. Tla so bila mrzla, ničesar nisem videl, ampak vseeno sem razločil neki kamniti vzorec na tleh, ki me je vodil iz teme. Pod podplati sem začutil toplo zeleno travo. Obrnil sem se in brezno odrinil proč.

Bil sem neverjetno močan, imel sem krila in letel sem proti soncu. Tako lepo je bilo! Nebo je bilo modro in lebdel sem v zraku. Pogledal sem okrog sebe in zagledal, kako vse okrog mene letijo živali – vse vrste živali: zajci, medvedi, volkovi ... Veter jih je premetaval sem ter tja v čudnih položajih. Enega od zajcev sem ujel za ušesa. Kar bingljal je in všeč mu je bilo.

Začel sem padati z veliko hitrostjo, nazaj na gozd. Trava pod mojimi nogami je bila mokra, zelo sveža. Legel sem in v istem trenutku so na travnato polje začele padati še živali, z velike višine in sploh se niso mogle ustaviti. Vse so poginile, jaz pa se sploh nisem čutil čustveno povezanega z njimi. Vse naokoli je ležala kri, pa sprednje in zadnje tace. To se kar ni nehalo in bil sem nemočen. Kar padale in padale so, in ne bi mogel reči, da mi je bilo to ravno všeč, ampak obenem se je zdelo normalno.

Nenadoma se je polje pod mano odprlo in me posesalo vase. Nisem mogel dihati, vendar nisem umiral. Izjemen občutek je bil. Od spodaj se nisem mogel dotakniti tal, sem pa še vedno čutil, kako živali padajo z neba in treskajo po pleh.

V gozdu je bilo še vedno sončno in v zraku sem vonjal pomlad. Vonjal sem reke, drevesa ..., in pred mano je bila krava, ki se mi je smehljala. Začela je teči. Za kravo je bila resnično hitra, tekla je s hitrosjo lamborghinija. Komaj sem jo dohiteval. Tekel sem kot kak prvak, pa sem bil še vedno za kravo. Njenega telesa sploh nisem videl, samo črto v barvi krave. Zato sem boga superjunakov poprosil, da mi podeli kako super moč, s katero bom lahko tekel vštric s super kravo in dobil sem jo in, stari, tekla sva tako hitro ... Ničesar nisva videla, nato pa sva prispela v bolnišnico na vrhu gore. Bila je roza in modra in narejena iz sladkorja. Super krava se je zmedla in je odšla domov.

Jaz pa sem ostal tam sam in začel hoditi proti robu pečine, na kateri sem stal. Pogledal sem dol in jo nato prestopil, kar tako, nobene velike odločitve nisem sprejel, in nato sem padal ... Nekje na pol poti sem se odločil, da bom šel v prihodnost, na vznožje gore, da bom lahko gledal, kako pristaja moje telo z ...

TRIJE GLASOVI

IDA: Različna mesta bodo bila in med njimi bo tekla reka. Tam bosta most in srebrn avtomobil, in če boš imel ta avtomobil, te bo v dveh sekundah popeljal od enega mesta do drugega čez to svetlečo se, čisto reko. Reka bo tekla k romantičnemu soncu in toplo bo in poletje. Vseposod bo čisto in ob nabrežjih bodo sedeli ljudje z lepimi pokrivali ter noge namakali v reki. Kot okraski bodo, simetrično razpstrti ob nabrežju. Tam bo barvit grad, v večini barv, ki si jih lahko zamislite. Okrašen bo z grozdnimi viticami in vse naokrog bo zeleno: veliki, ogromni listi in ogromna prepolovljena jabolka, zelena jabolka, in ko stopim na jabolko ...

LUKE: Moja koža je plašč, postane mi zelo vroče in lahko ga kar slečem. Slečem svojo kožo, z zadrgo razpnem obraz in diham skozi nos, vonj je zelo oster. Še naprej vlečem zadrgo narazen in potem, potem držim kožo v rokah, mlahava je. Ko jo spustim na tla, je slišati, kot bi vrgel na tla mokro junjo. Močno se otresem. Pogledam se in vidim, kako mi skozi rebra utripa srce. Nato razprem prsni koš, zagrabil eno od reber in ga odloim. V rokah držim to kost, ki postane rubikova kocka. Brcnem jo in v loku odleti skozi zrak, leti in leti ... postane mavrica, nato pa kar izgine.

BENCE: Miza je bila del mojega telesa in vsi spomini, ki jih je imela miza, so bili tudi moji spomini, in vsi moji spomini so bili tudi njeni spomini. Videl sem moškega, mizarja, ki je izdelal to mizo, ki jo je obdelal. Videl sem drevo, iz katerega je bila narejena miza, drevo za mizo, ki je potem postalo miza. Temu drevesu ni bilo konca. Raztezalo se je skozi vesolja v neskončnost in to neskončnost sem poskušal zgrabiti, da bi jo razumel, vendar me je to zgolj razjezilo. Po cesti se je z biclikom pripeljala frustracija, oblečena je bila v obleko, kravato in črn cilindar ...

EnKnapGroup so:

Luke Thomas Dunne, Ida Hellsten, Bence Mezei, Ana Štefanec, Tamás Tuza.

Umetniški vodja:

Iztok Kovač

Vodja vaj:

Tanja Skok

Mednarodna skupina **EnKnapGroup** je v tem trenutku edini stalni ansambel za sodobni ples v Sloveniji in ima domači oder v Španskih borcih. V šestih letih je pod umetniškim vodstvom koreografa in ustanovitelja skupine Iztoka Kovača ustvarila 16 celovečernih predstav s 24 mednarodno priznanimi koreografi in režiserji izrazito raznorodnih estetskih provenienc.

V preteklem letu je skupina predstavo Iztoka Kovača OTTETTO gostovala na nekaj največjih evropskih plesnih festivalih in prizoriščih, med drugim na enem najprestižnejših evropskih plesnih festivalov Tanz im August v Berlinu, kjer je v kulturnem gledališču Hebbel am Ufer/HAU1 na dveh razprodanih predstavah požela izjemen odziv. Sledila so gostovanja na Slovaškem in uspešna švicarska turneja v Churu, Bernu in Baslu, ter konec januarja letos tudi v največjem valonskem koreografskem centru Charleroi Danses v Belgiji, z gostovanji predstave pa bo skupina nadaljevala tudi letos. Ansambel EnKnapGroup bo kmalu predstavil tudi plesni film Vašava, ki zaokrožuje plesno produkcijo EN-KNAP in je delo uveljavljenega avtorskega tandema, režiserja Saša Podgorška in koreografa Iztoka Kovača (več na: www.en-knap.com/vashava).

Produkcija z EnKnapGroup:

- _ '68 (Rosana Hribar & Gregor Luštek, Csaba Molnár, 2013)
- _ OTTETTO (8 nihajev za njegovo visokost) (Iztok Kovač, 2012)
- _ CTRL-ART-DEL (EnKnapGroup - Gyula Cserepes, Luke Thomas Dunne, Ana Štefanec, Tamás Tuza, 2012)
- _ Junaki brez kril (Simone Sandroni, 2011)
- _ S.K.I.N. - EKG (Iztok Kovač, 2011)
- _ 10 MIN Južno (Dalija Aćin, Ivica Buljan, Jordi Casanovas, Olga Pona, David Zambrano, 2010)
- _ Pozor, hud Ples! (Iztok Kovač, 2010)
- _ 10 MIN Vzhodno (Snježana Abramović-Milković, Matjaž Berger, Edward Clug, Matjaž Farič, László Hudi, Iztok Kovač, 2009)
- _ Črtano (Bojan Jablanovec, 2009)
- _ Surovo (Claudia de Serpa Soares, 2009)
- _ Romeo in Publika (Mala Kline, Tomi Janežič, 2008)
- _ Kraljestvo za Konja (Iztok Kovač, 2008)
- _ Ukaz (Matjaž Farič, 2008)
- _ Ukrep (Sebastijan Horvat, 2008)
- _ Nekje vmes (Lenka Flory, Simone Sandroni, 2007)
- _ Praznovanje (Iztok Kovač, Sašo Podgoršek, Andreja Rauch, 2007)

Z namenom razvijanja in odpiranja lastnih avtorskih glasov člani EnKnapGroup pripravljajo tudi **avtorsko produkcijo**. V okviru Zavoda EN-KNAP so (v različnih zasedbah ansambla) doslej pripravili že več samostojnih avtorskih projektov: Growing Like Kids - GLK – Dogodek in Povzetek (Gyula Cserepes, Luke Thomas Dunne, Katja Legin, 2010), Dotik (Luke Thomas Dunne in Vanessa Abreu, 2011), CTRL-ART-DEL (Gyula Cserepes, Luke Thomas Dunne, Ana Štefanec, Tamás Tuza, 2012) in Motion Pictures/Gibljive slike (Tamás Tuza, Omar Ismail, 2012).

Luke Thomas Dunne

Luke je diplomant Labanove šole v Londonu, kjer je diplomiral iz različnih oblik gledališkega plesa. Njegova formalna plesna osnova je balet, ki jo je nadgradil z improvizacijskimi in »release« tehnikami. Sodeloval je s koreografi in koreografinjami: Anno Williams, Aletto Collins, Caroline Mueller-Hill, Jonathanom Stoneom, Markom Lorimerjem in Zoi Dimitrou. Skupini EnKnapGroup se je priključil julija 2007.

Ida Hellsten

Ida je študirala sodobni ples na salzburški eksperimentalni akademiji za ples SEAD. Izobraževala se je na področju baleta, improvizacije in kontaktne improvizacije, jazz baleta in uličnega plesa ter udeleževala različnih delavnic. Leta 2007 se je udeležila programa izmenjave z newyorško šolo Tisch School of Arts, prakso pa je opravljala tudi pri Robetu Olivanu, Anni Vnuk in Carlu Olafu Bergu. EnKnapGroup se je pridružila maja 2012.

Bence Mezei

Bence je študiral klasični balet, sodobni ples in ljudske plesne akademiji, pred tem pa je kot otroški igralec in plesalec sodeloval pri vrsti glasbenih in gledaliških predstav. Po diplomi je kot svobodni umetnik sodeloval s različnimi koreografi, kot so Lionel Hoche, Anh Ngoc Nguyen in drugi, eno leto pa je sodeloval tudi z improvizacijskim plesnim gledališčem. Ansamblu EnKnapGroup se je pridružil maja 2012.

Ana Štefanec

Ana je plesno šolanje začela v Plesnem forumu Celje, nadaljevala pa ga je v Ljubljani na srednji šoli za sodobni ples. Prejela je številne nagrade za koreografije in ples, med drugim tudi drugo nagrado za plesno miniaturo Antigona na Mednarodnem tekmovanju mladih koreografov 2002 v Burghausnu (Avstrija). Ustvarjalka skupine EnKnapGroup je postala leta 2007.

Tamás Tuza

Tamás je študiral na Srednji šoli za sodobni ples v Budimpešti, kjer je ustvarjal z učitelji, kot so Iván Angelus, Andrea Boll in Miriam Friedrich. Sodeloval je na številnih delavnicah z Nigelom Charnockom, Andreo Boll, Julyenom Hamiltonom, Davidom Zambranom in drugimi avtorji. Po več kot 20 predstavah se je v začetku 2010 pridružil skupini EnKnapGroup.

O Zavodu EN-KNAP

Mednarodno plesno skupino En-Knap je leta 1993 pod okriljem festivala Klapstuk, v belgijskem Leuvenu, ustanovil Iztok Kovač, in jo leto kasneje v Ljubljani legitimiral kot produkcijski zavod EN-KNAP. Mednarodno uveljavljeni produkcijski zavod je v evropskem prostoru uveljavil lastno estetiko ter pritegnil mednarodno mrežo koproducentov. Program zavoda EN-KNAP vse od njegove ustanovitve finančno podpirata tudi Ministrstvo za kulturo RS in Mestna občina Ljubljana – oddelek za kulturo. Od leta 2009 zavod upravlja Center kulture Španski borci v ljubljanskih Mostah z domicilom EnKnapGroup.

Fotografija: Miha Fras

Premiera: 13. februar 2014, Španski borci

Trajanje:

Kar ostane/What Remains _40 min

Odmor

Kaj se zgodi, ko se dotakneš/What Happens When You Touch It _35 min

Predstavi sta v angleškem jeziku.

Fotografije na naslovnici: Nina Ferkolj

Oblikovanje: nejaaka

Avtor besedil, prevod v slovenski jezik (za: Kar ostane): Matevž Jerman

Prevod v slovenski jezik (za: Kaj se zgodi, ko se dotakneš): Marija Zidar

Vodja programa in produkcije Zavoda EN-KNAP, direktorica Španskih borcev:

Marjeta Lavrič

Direktor in umetniški vodja Zavoda EN-KNAP: Iztok Kovač

Produkcija: Žavod EN-KNAP, 2014

Tisk: Tiskarna Januš

EN-KNAP²⁰

S podpora:

Podpornica

Mestna občina
Ljubljana

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

V sodelovanju:

EN-KNAP 20